

BESPREKINGEN.

LA WALL, *Four thousand years of pharmacy*. Philadelphia and London. J. B. LIPPENCOT Company 1926.

Versierd met 64 afbeeldingen, hoofdzakelijk titelprenten van oude werken, en portretten, maakt dit boek, met vrij grooten letter gedrukt en van een tijdtafel voorzien, ondanks zijn bijna zeshonderd bladzijden geen lijvigen indruk. LA WALL bespreekt daarin de geschiedenis der pharmacie van het Egyptische tijdperk af tot op heden en de wijze, waarop hij dit doet, is de oorzaak, dat men het boek veel spoediger, dan men verwachtte, doorgelezen heeft. De eentonigheid wordt vermeden, door zonder ooit den draad der pharmacie los te laten, in de verschillende tijdperken niet onafgebroken op de pharmacie den nadruk te leggen, maar juist op datgene, wat met de pharmacie samenhang, zoodat men waant hoofdstukken over scheikunde, over beroemde dokters, over gildewezen over handelswegen, over staatsbemoeiing en over plantkunde te lezen. Behalve zijn rijken inhoud heeft LA WALL's boek nog een bijzonder voordeel: het mist breedsprakigheid en het is juist de overdaad van woorden, die in de geneeskundige literatuur, meer en meer een hinderpaal blijkt te worden. Uit LA WALL's boek nu kan men ervaren, dat kortbondige beschrijving, hoewel wat stroever en niet zoo vloeiend als breedsprakigheid, toch nog heel wat anders is, dan repetitioriaastijl.

J. J. VAN DER KLEIJ.

ALDO MIELI, *Pagine di Storia della Chimica*. Roma Casa editrice. LEONARDO DA VINCI 1922.

Twee dingen treffen in dit boek: een eenvoudige, duidelijke stijl en een eigen opvatting over verschillende vraagstukken. De geschiedenis der scheikunde van den Griekschen tijd af tot omstreeks 1550 wordt in dit boek behandeld. Toch is het eigenlijk geen geschiedenis der chemie en alchemie; het is meer een bespreking van eenige hoofdfeiten. De schrijver heeft zelf dit nog eens willen onderstrepen door zijn boek „*Bladzijden uit de geschiedenis der scheikunde*” te betitelen. MIELI's boek lijkt mij geschikt voor eerste kennismaking met de geschiedenis der scheikunde. Men kan dan de kennis later aanvullen, vooral wat betreft die gedeelten, waarop in de laatste jaren een geheel ander licht is gevallen, bijvoorbeeld, de Arabische chemie ten tijde van GEBER. Niet consequent lijkt mij MIELI's opvatting over PARACELsus, als voorlooper van een nieuw tijdperk. Als MIELI LAVOISIER beschouwd wil hebben, als sluiters van een tijdperk en niet als den persoon, met wien een nieuw tijdperk begint, dan is ook PARACELsus een afsluiter der Middeleeuwen. PARACELsus heeft hoofdzakelijk alle kennis, die in de Middeleeuwen, buiten de classieke wetenschap leefde, in zich verzameld, en scheen meer „nieuw licht” dan hij was.

J. J. VAN DER KLEIJ.